

CAMILLA LÄCKBERG

HÕBEDASED TIIVAD

Rootsi keelest tõlkinud Aive Lauriste

Karinile

ESIMENE OSA

Kaks mõrvas süüdi mõistetud vangi põgenesid täna varahommikul vangide eskortimise ajal. Kui vangivalvurid peatusid E4 kiirtee äärsel puhkealal Gränna külje all, kasutasid mehed juhust ja põgenesid metsa.

Kohale kutsuti mitu politseipatrulli, kuid põgenike otsingud ei ole siiani viinud vilja kandnud.

Kriminaalhooldusteenuste ameti pressiesindaja Karin Malmi sõnul ei kujuta mehed üldsusele ohtu.

AFTONBLADET, 5. juuni

FAYE PANI NESPRESSOMASINALE hääled sisse. Sellal kui masin talle espressot valmistas, vaatas ta köögi kõrgeast aknast välja. Nagu tavaliselt, oli ta vaatepildist lummatud.

Majast Ravis oli saanud tema maapealne paradiis. Küla ise polnud teab kui suur, kõigest kakssada elanikku. Tervele Ravile võis aeglaselt jalutades viie minutiga ringi peale teha. Kuid keset väikest väljakut oli restoran, mis pakkus parimat pitsat ja pastat, mis ta eales saanud oli. Ja see oli õhtuti alati rahvast täis. Mõnikord astusid läbi turistid, ja nende arv oli praegu, mai lõpus, aina kasvamas. Entusiastlikud Prantsuse jalgratturid või Ameerika pensionärid, kes olid haagissuvila rentinud ja tegid nüüd teoks unistuse Itaaliat näha, sellal kui nende täiskasvanud lapsed jahmunult imestasid, miks vanemad oma elu elada tahavad, selle asemel et teostada end oma lapselaste hoidjatena.

Kuid ei mingeid rootslasi.

Faye polnud siin rootslasi näinud seitsaadik, kui ta maja ostis, ja see oli koha valikul otsustavaks saanud. Rootsis oli ta üleriigiline kuulsus. Itaalias tahtis ta olla – ja pidi jäädavalt olema – tundmatu.

Kaunis vana maja, mille ta ostis, ei asunud külas, vaid sellest kahekümneminutilise jalutuskäigu kaugusel. Kõrgel mäe otsas, viinapuuread mööda nõlva ülespoole looklemas. Fayele meeldis mööda mäge üles-alla jalutada, külast leiba, juustu ja õhkuivatatud *prosciutto*'t osta. See oli täielik Itaalia maaelu kliše ja ta nautis seda kogu südamest. Nagu ka tema ema Ingrid, nagu Kerstin, ja Julienne. Neist oli Faye eksabikaasa Jacki vangistamisest möödunud kahe aasta jooksul saanud lahutamatu kvartett.

Kerstin ja Ingrid üritasid teineteist Julienne'i hellitamisel üle trumbata, ja nüüd, kui Kerstin üha rohkem aega neist eemal veetis, oli Ingrid enda kanda võtnud ülesande saata talle Julienne'ist uudiseid ja fotosid.

Espresso sai valmis. Faye võttis tassi ja läks läbi elutoa maja taha, kus veepladin ja rõõmus lapsekisa kuulutas basseini olemasolust veel enne kui ta seda nägi. Ta armastas elutuba. Maja sisustamine oli aega võtnud, kuid kannatlikkus ja Itaalia kõige asjatundlikumad sisekujundajad olid taganud sellise tulemuse, nagu ta tahtis. Majal olid paksud kiviseinad, mis hoidsid kuumuse väljas, tänu millele oli tuba jahe ka palavamatel suvepäevadel, kuigi seetõttu oli tuba ka üpris pime. Seda tasakaalustas hele mööbel ja diskreetne valgustus. Valgust lasid sisse ka suured aknad maja taga. Fayele meeldis, kuidas elutuba peaaegu märkamatuult terrassiks üle läks.

Valge kardin riivas teda, kui ta välja astus. Ta rüüpas espressot ja silmitses oma ema ja tüdarta, kes teda kohe ei märganud. Julienne oli nii suureks kasvanud. Nüüd juba kuueaastane, juuksed päikeses peaaegu valgeks pleekinud. Tedretäppe tuli iga päev aina juurde, tüdruk oli ilus, terve ja õnnelik. Kõike seda oli Faye talle soovinud. Kõike seda oli elu ilma Jackita talle võimaldanud.

„Ema, ema, ma oskan ilma käepatjadeta ujuda!“

Faye naeratas ja teeskles imestust, et näidata, kui suur saavutus see on. Julienne ujus basseini sügavamas osas püüdlilikult koera, täitsa ilma käepatjade ja ujumisirõngata, mis hulpisid basseini madalamas osas. Ingrid jälgis pooleldi istudes, pooleldi seistes lapselast, et vajaduse korral basseini viskuda.

„Rahune, ema, ta saab hakkama.“

Faye rüüpas lonksu espressot, mis hakkas otsa saama, ja astus mööda terrassi edasi. Ta kahetses, et ei olnud teinud endale *cappuccino*'t.

„Ta nõuab, et peab saama basseini sügavamas osas ujuda,“ ütles Faye ema pisut kahtlevalt.

„Selle on ta oma emalt pärinud.“

„Täna väga, ma tean!“

Ingrid puhkes naerma ja Fayet rabas, nagu mitmel korral selle kahe aasta jooksul, kui kaunis tema ema on. Hoolimata kõigest, mis elu talle toonud oli.

Ainsad, kes teadsid, et Ingrid ja Julienne on elus, olid Faye ja Kerstin. Ülejäänud maailmale olid mõlemad surnud. Julienne'i

mõrvas tema isa ja selle eest kandis ta nüüd Rootsis eluaegset vanglakaristust. Mees oleks peaaegu Faye hävitanud. Armastus mehe vastu oli teinud temast ohvri. Kuid lõpuks oli mees kaotajaks jäänud.

Faye läks ema juurde ja istus tema kõrvale rotangtugitooli. Ingrid jätkas, keha pingul, Julienne'i valvamist.

„Kas sa pead jälle ära sõitma?“ küsis ta lapselapselt pilku tõstmata.

„USA-sse laienemine läheneb kiiresti ja me peame aktsiate emiteerimisega tööd tegema. Kui tehing Roomas õnnestub, saab sellest ettevõttest tugev täiendus Revenge'ile. Omanik Giovanni tahab müüa, ta peab vaid veenduma, et minu pakutud hind on parim, mis ta saada võib. Kuid nagu kõik mehed, hindab ta oma väärtust tublisti üle.“

Emä pilk liikus murelikult Faye ja Julienne'i vahet.

„Ma ei mõista, miks sa ikka veel nii palju töötad. Sulle kuulub vaid kümme protsenti Revenge'ist ja sa ei pea tänu oma müüdud aktsiatele enam lillergi liigutama.“

Faye kehtas õlgu, jõi tassi tühjaks ja pani selle ümmargusele rotanglauale.

„Muidugi, osake minust tahaks meeleldi teiega aega veeta. Aga sa tunned ju mind. Ma sureksin nädalaga igavusse. Ja sõltumata sellest, kui palju mul aktsiaid on, on Revenge minu beebi. Ja ma olen endiselt juhatuse esimees. Nad andsid mulle võimaluse ja ma tahaksin juhina jätkata. Viimasel ajal olen tegelikult mõelnud enamusosaluse tagasiostmisest, kui leidub neid, kes tahaksid müüa. Neile oleks see kahtlemata hea tehing.“

Ingrid kergitas ennast pisut, kui Julienne end basseini tagumises otsas ringi pööras.

„Jaa, jaa, sõsarkond ja nii edasi,“ ütles ta. „Mul on ilmselt naiselikust lojaalsusest pisut teistsugune arusaam kui sul.“

„Nüüd on uued ajad, ema. Naised hoiavad kokku. Nii või teisiti pole Julienne'il selle vastu midagi, kui ma kähku Roomas ära käin, me rääkisime sellest eile.“

„Kas sa ikka tead, kui tubli sa minu arvates oled? Kas sa tead, kui uhke ma sinu üle olen?“

Faye võttis Ingridi käe.

„Jaa, tean, ema. Hoia põngerjal silma peal ja vaata, et ta ära ei upuks, kuni ma tagasi tulen.“

Faye läks basseini tagumisse otsa, kus Julienne aeg-ajalt vee alla vajudes ujumisliigutusi tegi.

„Näeme, kullake, pean minema hakkama.“

„Näeme, em...“

Tüdruk vajus vee alla ja üritas ujudes lehvitada. Silmanurgast nägi Faye Ingridit basseini äärde kiirustamas.

Ta võttis elutoast valmispakitud reisikohvri. Limusiin, mis pidi ta Rooma viima, oli ilmselt juba saabunud. Ta haaras oma kauni Louis Vuittoni kohvri sangast, et rattad tumedat puitpõrandat ära ei kriibiks, ja läks välisukse juurde. Kerstini töötoast möödudes nägi ta naist süvenenult midagi arvutiekraanil uurimas, prillid nagu alati ninal.

„Kop-kop, ma hakkam minema...“

Kerstin ei tõstnud pead, tal oli sügav murekorts kulmude vahel.

„Kõik korras?“

Faye astus tuppa ja pani kohvri maha.

„Ma ei tea...“ ütles Kerstin pilku tõstmata.

„Ma hakkam muretsema, kas emiteerimisega on midagi lahti? Või on asi USA-sse laienemises?“

Kerstin raputas pead.

„Ma ei tea veel.“

„Kas ma peaksin muretsema?“

Kerstin viivitas vastamisega.

Auto tuututas väljas ja Kerstin osutas peaga välisuksele.

„Sõida nüüd. Aja äriasjad Roomas korda. Siis räägime.“

„Aga...“

„Ah, pole siin midagi.“

Kerstin naeratas rahustavalt, kuid kui Faye raske puitukse juurde läks, ei suutnud ta vabaneda tundest, et midagi on lahti, midagi ähvardavat. Kuid ta lahendab selle. Ta peab. Selline ta kord juba on.

Ta vajus tagaistmele, lehvitas juhile, et see sõitma hakkaks, ja avas teda oodanud väikese pudeli. Sellal kui auto Rooma poole vuras, rüüpas ta mõtlikult šampanjat.

FAYE LÄHENDAS NÄO lifti peeglile. Kolm ülikonnas meest vaatasid teda hindavalt. Ta avas oma Chaneli koti, torutas huuli ja võõpas neid aeglaselt Revenge'i enda huulepulgaga. Ta lükkas blondi juuksesalgu kõrva taha, pani huulepulgale sissegraveeritud R-tähega korgi peale, ja kui lift samal hetkel fuajees peatus, astusid mehed eest, et ta esimesena välja lasta. Sammud kajasid valgel marmorpõrandal ja õhtune tuulepuhang pani punase kleidi lehvima, kui portjee talle klaasukse avas.

„Taksot soovite, *signorina*?“ küsis ta.

Faye ei peatunud, ta raputas naeratades pead ja keeras paremale, kui oli kõnniteele jõudnud. Liiklus tema kõrval oli peatunud. Autod tuututasid, juhid sõimlesid allalastud akende taga.

Faye nautis vabadust, ta oli üksik külastaja linnas, kus tal polnud palju tuttavaid ja kus keegi ei saanud temalt midagi nõuda. Vaba vastutusest, vaba süüst. Kohtumine Giovanni, väikese perekonnale kuuluva kosmeetikaettevõttega, mis täiustaks Revenge'i olemasolevat tootesarja, oli läinud suurepäraselt. Niipea, kui Giovanni nägi, et ei suuda oma manipuleerimisvõtete ja meheliku domineerimistaktikaga naist oma taatele allutada, oli kohtumine võtnud pöörde Faye kasuks.

Faye nautis läbirääkimistega kaasnevat mängu. Tavaliselt olid tema vastas mehed ja nad tegid alati vea, kui nad tema asjatundlikkust alahindasid, lähtudes tõsiasjast, et ta oli naine. Kui nad siis lüüasaamist pidid tunnistama, jagunesid nad kaheks. Ühed lahkusid kohtumiselt vihast sisisedes, vihates naisi veel rohkem kui varem. Teised nautisid ja ammutasid jõudu naise asjatundlikkusest ja pädevusest, ja lahkusid kohtumiselt kõva mügaraga pükstes, olles teinud ettepaneku koos õhtust süüa.

Kui Faye sooja suveõhtusse astus, väreles linn tema ümber ja näis teda embavat kõigea, mida ta igatsenud oli. Tema jalutuskäigul ei olnud eesmärki. Ta kasutas võimalust ja lasi linna pilsil oma keha vallutada.

Peagi peab ta jälle maski ette panema, et mängida rolli, mis oli kodumaal tema omaks saanud. Kuid täna võis ta olla kes tahes. Ta kõndis edasi ja jõudis peagi kaunile asfalteeritud väljakule. Seal edasi viis tee tänavate labürinti.

Pead iseenda kaotama, kui tahad uuesti ellu ärgata, mõtles ta.

Üks mees astus varjust välja ja pakkus kägedal sosinal oma kaupa. Faye raputas vaid pead. Suur uks, mis kümbles tänavavalgustite kollases valguses, avanes vaikselt, ja mees ja naine, kes olid selle taga oodanud, astusid sisse.

Faye peatus ja vaatas ringi, enne kui uuesti sulgunud ukse poole astus. Väike uksekell. Pea kohal – kaamera. Ta vajutas nuppu ja ootas signaali, kuid ei kuulnud midagi. Lõpuks kostis lukuklõpsatus ja uks avanes taas. Tema ees avanes suur ruum, täis ilusaid inimesi ja klaasikõlinalat. Otse ees oli klaassein ja selle taga hunnitu terrass. Colosseumi valgustatud varemed kumasid kauguses kui allakukkunud kosmoselaev.

Suurest kuldraamiga peeglist nägi ta selja taga hästiriietatud näotuid varje gruppidesse koondumas ja vestlemas. Naised olid noored, kaunid ja maitsekalt jumeetatud, seljas elegantsed lühikesed kleidid. Mehed reeglina vanemad, kuid samuti kena välimusega, kiirgamas rahu ja eneseusku, mida rikkus tihti võimaldab. Lühikesed vestluskatked, mis temani jõudsid, olid itaaliakeelsed. Klaasid täitusid, tühjenesid, täitusid.

Natuke eemal märkas ta noort paarikest suudlemas. Faye jälgis neid huviga, ei suutnud neilt pilku kiskuda. Nad olid noored, võib-olla kahekümne viie aastased. Mees oli pikk ja itaaliapäraselt kena, maitseka habemetüüka, jõulise nina ja ja küljele lahku kammitud tumedate juustega. Naine kandis liibuvat, kallist kleiti, mis embas puusi ja tõi esile saleda talje. Tema tumepruunid juuksed olid lihtsasse krunni seotud. Nad paistsid nii armunud olevat, et ei suutnud teineteisest käsi eemal hoida. Mehe pikad sõrmed libisesid mööda naise päevitunud reit aina ülespoole. Faye naeratas. Kui tema ja naise pilgud kohtusid, ei löönud ta pilku maha, vaid jätkas paari vaatamist. Naine tõstis joogi – *whiskey sour* – huulile.

Kunagi oli ka Faye sama armunud olnud. Kuid armastus oli teda lämmatanud, teinud temast tahtejõuetu tombu kuldses puuris.

Faye virgus mõtetest, kui noor naine ootamatult tema juurde tuli.

„Me kallimaga mõtlesime, ega sa koos meiega klaasikest võtta ei taha?“ küsis ta inglise keeles.

„Teil ei paista küll seltskonnast puudust olevat,“ vastas Faye muiates.

„Sinust küll. Sa oled väga ilus.“

Naise nimi oli Francesca, ta oli sündinud Brasiilias, Atlandi rannikulinnas Porto Alegres ning töötas modelli ja maalikunstnikuna. Mehe nimi oli Matteo, tema vanematele kuulus hotelli- ja restoraniimpeerium; ka tema maalilis, kuid mitte nii hästi kui Francesca, rääkis ta häbelikult naeratades. Nad olid sõbralikud ja kombekad ja ajasid Fayet naerma. Nende elujanu ja kergemeelsus oli nakkav. Faye lasi end sel kanda ja võttis veel kaks jooki. Ta oli nende ilust, noorusest ja armastusest pimestatud, tundmata vähimatki armukadedust. Ta ei tundnud puudust mehest. Ta tahtis ise oma elu juhtida, teistega arvestamata. Kuid talle meeldis neid noori koos näha.

Tunni pärast vabandas Matteo ja võttis suuna tualetile.

„Me hakkame minema,“ ütles Francesca.

„Mina ka, ma sõidan homme koju.“

„Kas sa ei taha natukeseks ajaks meie poole tulla ja õhtut jätkata?“

Faye kaalus naiselt pilku pööramata ettepanekut. Kaotatud unetunnid võib ta koduteel tasa teha. Ta ei tahtnud, et õhtu lõpeks, mitte veel. Ta tahtis neid veel näha.

Takso peatus kõrge, väärrika hoone ees, Matteo maksis taksoarve, nad ronisid välja ja vormiriietuses portjee lasi nad sisse. Korter asus maja kõrgeimal korrusel ning selle maast laeni akendest ja rõdult avanes vaade kaunisse parki. Seintel rippusid must-valged fotod ja kui Faye neid lähemalt uuris, nägi ta, et mitu neist kujutasid Francescat. Kõlaritest hakkas kostma mingit Itaalia

popmuusikat. Tema selja taga segas Matteo joogikärus jooke, Francesca rääkis talle mingit lugu, mida kuulates naeris Faye nii, nagu ta tükil ajal polnud naernud.

Faye istus üüratule kreemikarva sohvale Francesca kõrvale. Matteo tõi joogid ja istus teisele poole Fayet. Joogid olid Faye pea meeldivalt uimaseks teinud, tänavamüra akna all rahustas teda ning samal ajal täitus ta ootuse ja erutusega.

Francesca pani joogi lauale, kummardus aeglaselt lähemale, libistas pehmed sõrmed Faye punase kleidi peenikesele õlapaelale ja suudles Faye rangluud. Soojad lained läbistasid keha. Matteo keeras tema pea enda poole, huuled lähenesid, kuid libisesid viimasel sekundil kaelale, naksasid teda ja jõudsid siis huulteni. Francesca käsi libises pehmelt mööda reit ülespoole, peatus viimasel sekundil ja tõusis õrritavalt ülaseljale. Kõik oli nagu unenäos.

Nad võtsid kõigepealt temal ja siis endal riided seljast.

„Ma tahan teid kaht vaadata,“ sosistas Faye. „Koos.“

Vaimusilmas nägi ta Jacki nägu, mõtles kordadele, kui nad olid arutanud teise naise kutsumist oma voodisse. Faye oli keeldunud. Mitte, et see mõte poleks teda võlunud, ta lihtsalt teadis, et mees tahab seda enda pärast. Francesca ja Matteo jaoks olid asjad teisiti. Faye oli seal nende mõlema jaoks. Mitte sellepärast, et nad olid teineteisest tüdinud, vaid sellepärast, et nende armastus ja külgetõmme oli nii tugev, et ajas üle ääre, sellest jätkus veel ühele. Ja ta nautis seda olukorda.

Faye oigas, kui Matteo ta Francesca kohale lükkas ja temasse tagantpoolt sisenes. Ta vaatas brasiillanna pärani silmi, sellal kui naise peigmees temasse tungis. Francesca suu oli pooleldi avatud ja pilk uuriv, intensiivne.

„Mulle meeldib vaadata, kuidas sa teda kepid, Matteo,“ sosistas Francesca Matteole.

Faye oli neile vahend, mis tugevdas nende kooslust, kuuludes samal ajal nende hulka.

Kui Faye peaaegu tippu jõudis, tõmbus Matteo temast välja. Nende alasti, higised kehad olid sügaval sohval läbisegi. Faye polnud kunagi midagi nii intiimset kogunud kui nende kaunite,

armunud inimeste nauding. Ta värises üle keha, kui Francesca end talle lähemale nihutas. Pilgud teineteisele kinnitunud, tõusid nad sohva najale neljakäpukile. Matteo seisis nende taha ja tungis kõigepealt Francescasse ja siis Fayesse, jagades end nende vahel. Lõpuks oli see käes. Faye karjatas. Matteo ei suutnud end enam vaos hoida, hingamine muutus raskemaks.

„Temasse,“ hingeldas Francesca.

Faye tundis meest kõvastumas, enne kui ta plahvatas.

Pärast heitsid nad kolmekesi läbipõimunuina magamistoa suurde voodisse. Nad lasid hingeldades sigareti ringi käima. Faye pani endale mobiiltelefonis äratuse paika, et ta sisse ei magaks, ja üritas uinuda. Poole tunni pärast sai tal küllalt. Ta harutas end ettevaatlikult lahti ja ronis paari äratamata voodist välja. Nad liigutasid end unes, põimisid käed ümber teineteise ja nihkusid Faye soojale kohale voodis.

Alasti Faye valas endale avatud pudelist klaasi šampanjat, võttis pudeli ja klaasi ja läks rõdule. Linn oli täis müra ja valgust, ta istus puhketoolile ja tõstis jalad rõdupiirdele. Soe suvetuul silitas tema alasti keha, pani selle surisema ja kipitama. Kuid täiuslikku hetke lõhestas mälestus Kerstini näoilme, kui ta vahetult enne Faye lahkumist oma töötoas ekraani vaatas. Kerstinit ei suutnud miski kõigutada. Ta oli kivi, mis jahvatas teised kivid kruusaks. Midagi oli lahti.

Faye rüüpas süvenenult šampanjat, mõtted peas keerlemas. Nii suures ettevõttes nagu Revenge, ja nii suurte panuste juures – seal võis nii mõndagi viltu vedada. Palju raha, suured investeeringud, suured võidud, kuid ka suured riskid. Miski polnud kindel. Miski polnud püsiv. Faye teadis seda paremini kui keegi teine.

Ta keeras ringi. Vaatas paari magamistoa. Naeratas neile. Praegu ei tahtnud ta mõelda Kerstini murelikule näole, praegu tahtis ta mõelda kõigele, mis neid ees ootab. Ta tahtis midagi muud.

„EMA!”

Julienne jooksis Fayele vastu ja heitis märjad käed ümber tema.

„Ära sillutisel jookse!” hüüdis Ingrid eemalt rotangsohvalt.

„Nüüd ma tegin su märjaks,” ütles Julienne murelikult, kui ta Faye embusest vabastas ja nägi tema pluusi rinnaesisel märga plekki.

„Pole hullu, kallis. Küll see ära kuivab. Kuid kas sa pole sestsaa-dik, kui ma ära sõitsin, basseinist välja saanudki?”

„Ei,” itsitas Julienne. „Ma magan ja söön basseinis.”

„Vaata siis. Ma arvasin, et mul on väike tütar, aga tuleb välja, et sa oled hoopis merineitsi.”

„Jaa! Nagu Ariel!”

„Täpselt nagu Ariel.”

Faye silitas tütre valgeid, kergelt rohekaks tõmbunud juukseid.

„Ma lähen pakin asjad lahti ja tulen kohe alla,” hüüdis ta Ingridile, kes vaid noogutas ja süvenes uuesti oma raamatusse. Paistis, et ta oli Julienne’i ujumisoskusesse pisut rohkem uskuma hakanud.

Faye läks trepist üles teisele korrusele ja viis kohvri magamis-tuppa. Ta tõmbas märja valge särgi ja ülejäänud riided seljast ja riietus pehmetesse puuvillastesse koduriietesse. Ta pani kohvri garderoobi. Tema teenija Paola tühjendab selle peagi.

Voodi nägi nii kutsuv välja, et Faye heitis päevatekile ja põi-mis käed kukla taha, et veidi hinge tõmmata. Mõtted sellest, mis Roomas voodis juhtunud oli, võtsid ta endamisi muigama. Ta hai-gutas ja tundis, kui väsinud ta on – ta polnud öösel silmatäitki maganud. Küll aga tagasiteel koju. Ta ei tahtnud uuesti uinumi-sega riskida, kuid oli aastate jooksul õppinud puhkehetki pidama, et uue energiaga uuesti tõusta. Nipp seisnes selles, et silmi ei toh-tinud sulgeda, niisiis passis ta endale peale, lasi pilgul puhata nii magamistoa üksikasjadel kui ka tervikul.

Magamistuba oli tema oas. Hele värvigamma, värske valge läbisegi pehme sinisega. Õhuline, elegantne mööbel, ei midagi rasket ega rõhuvat. Ei midagi sellist, nagu too üüratu kirjutuslaud, mille ta Jackile kingituseks oli ostnud – ainult sellepärast, et see oli kuulunud Ingmar Bergmanile. Jack oli selliseid asju armastanud. Suuri žeste. Kõrget hooplemisfaktorit. Võimalust viia külalised korterisse ringkäigule ja teatada, et see kirjutuslaud, millest nad just möödusid, oli kuulunud kuulsale režissöörile.

Faye vaatas rahulolevalt oma väikest valget kirjutuslauda. See polnud kunagi kuulunud ühelegi võimukale, ennasttäis vanamehele, kes oli elus naisi ära kasutanud ja petnud. See oli kuulunud vaid talle. Ilma mineviku taagata. Nagu Faye ise. Ta oli end oma minevikust lahti haakinud. End uuesti üles ehitanud.

Ta tõsis ja viskas jalad üle voodiääre. Mure Kerstini pärast andis jälle tunda. Nüüd ei saanud ta seda enam edasi lükata. Kerstini töötuba oli tühi olnud, niisiis arvas ta, et naine on oma magamistoas. Kerstinile meeldis lõunauinakuid teha, kuid Faye püüdis alati vältida mõtteid sellest, et ta polnud enam noor, et seitsmekümnes sünnipäev oli tulnud ja läinud. Hinge lõi kinni ainuüksi mõte, et Kerstin ei jää igavesti tema kõrvale. Chrisi kaotusest saadik oli talle liiga selgeks saanud, et midagi ega kedagi ei saa enesestmõistetavaks pidada. Ja toona oli surm liiga kaua tema elus tähtsat rolli mänginud.

Ta koputas Kerstini toa uksele.

„Oled ärkvel?“

„Ma ei maga.“

Kerstin ajas end loiuult istukile, kui Faye tuppa astus. Ta võttis öökapilt prillid, silmad endiselt unised.

„Magasid hästi?“

„Ma ei maganud,“ ütles Kerstin uuesti ja silus pükse. „Lasin silmadel veidi puhata.“

Faye kirtsutas Kerstini magamistoas hõljuvate lõhnade peale kergelt nina. Pärast seda, kui naine oli lennul tutvunud Mumbai Rootsi saatkonnas töötava Bengtiga, oli ta hakanud üha rohkem aega Indias veetma. Ta oli sidunud end ühe lastekoduga ja sõitis tihti edasi-tagasi, et lastele vajalikke asju viia. Paraku tõi ta sealt

kaasa suurtes kogustes India sisustuselemente. Ikka ja jälle üritas ta elutuppa mõne kuldikanditega padja või pleedi smugeldada, kuid Paola oli saanud range käsu sellised asjad tagasi „preili Karini tuppa“ viia. Nad olid kiiresti loobunud katsetest õpetada tuulepeast itaallannale Kerstini nimi selgeks, ja leppinud lihtsama Kariniga.

„Kas sa tunned Bengtist puudust?“

Kerstin turtsatas ja pistis jalad voodi ees ootavatesse tuhvliksesse.

„Minu vanuses ei tunta enam teineteisest puudust. See on... midagi muud, kui sa vanemaks saad.“

„Ah, ära jama,“ ütles Faye muiates. „Paola on rääkinud, et preili Karin kannab nüüd palju ilusamat aluspesu.“

„Jäta, Faye!“

Kerstin punastas kaelani välja ja Faye ei suutnud vastu panna kiusatusele teda emmata.

„Mul on sinu pärast hea meel, Kerstin. Kuid ma loodan, et ta sind täielikult ei hõiva, meil on sind siin ka vaja.“

„Ära muretse, kui ma seal mõnda aega olnud olen, saab mul temast küllalt.“

Kerstini naeratus ei tõusnud päris silmadeni.

„Tule, lähme töötuppa. Ma pean sulle midagi näitama.“

Nad läksid vaikselt trepist alla. Faye tundis südant iga samuga aina sügavamale saapasäärde vajumas. Midagi oli valesti. Totaalselt valesti.

Kerstin istus kirjutuslaua taha ja käivitas arvuti. Faye istus ühte kahest suurest tugitoolist kirjutuslaua ees. Kuigi ka Kerstini töötoas valitses sarikeeld, oli Faye selle siiski sisustanud Kerstinile mõeldes. Peale äsjaavastatud India-armastuse oli Kerstini ainus suur kirk elus Winston Churchill. Niisiis oli Faye töötoa sisustanud klassikalises Inglise stiilis, kerge kaasaegse nüansiga. Toa leiuanumber oli üüratu Winston Churchilli raamitud foto, mis kõrgus seinal kirjutuslaua kohal.

Kerstin keeras ekraani Faye poole ja Faye kummardus lähemale, et näha ekraanil vilkuvaid numbraid. Ta oli ärimaailma numeroloogias kibe käsi, kuid Kerstin oli selle ala tõeline asjatundja. Winston

jälgis neid seinalt rangel pilgul, kuid Faye hoidus foto poole vaatamast. Praegu ei vajanud ta mehe hukkamõistvat pilku.

„Mina haldan Revenge’i aktsiaraamatut, eriti nüüd, kui oled USA-sse laienemise ja emiteerimisega nii hõivatud. Enne kui sa Rooma sõitsid, oli müüdnud kaks aktsiapakki. Ja nüüd on müüdnud veel kolm.“

„Kas ostja on sama?“

Kerstin raputas pead.

„Ei, kuid ma ei saa lahti tundest, et see on kuidagi seotud.“

„Kas sa arvad, et keegi üritab Revenge’i üle võtta?“

„Mine tea.“ Kerstin vaatas Fayele üle prillide silma. „Ma kardan, et nii see paraku võib olla.“

Faye naaldus seljatoele. Keha oli pinges ja iga veen adrenaliini täis. Ta sundis end rahulikuks jääma, hoolimata peas keerlevatest mõtetest. Vara oli veel midagi spekuleerida. Praegu vajas ta fakte.

„Kes müüsid?“

„Ma koostasid sulle nimekirja.“

Kerstin ulatas Fayele paberilehe. Kerstin tundis teda hästi. Oluline äriinformatsioon pidi alati olema välja kirjutatud, mitte vaid ekraanilt loetav. Metsa tuli kompenseerida mingil muul moel.

„Ma ei mõista... et nad müüvad...“

„Meil pole sentimentaalsuse jaoks praegu aega. Kõigepealt peame olukorda hindama, ja sa pead end kõigega kurssi viima, kuni ma edasi kaevan. Siis võime vihastada. Kuid mitte veel. Praegu me energiat raisata ei saa.“

Faye noogutas aeglaselt. Ta teadis, et Kerstinil on õigus. Siiski oli raske mitte spekuleerida, kes naistest, keda ta usaldanud oli, olid oma aktsiad müünud. Tema selja taga.

„Ma tahan, et me kõik koos läbi vaataksime. Ükshaaval,“ ütles ta.

Kerstin noogutas.

„Hakkame pihta.“

Faye vaatas teda ja siis paberilehte. Magu tõmbus murest kokku. Ta polnud seda ette näinud. Ja see tegi ta murelikumaks kui miski muu.

MAJAS OLI VAIKNE. Kõik olid magama läinud. Peale Faye. Ta istus nimekirjaga, vaatas seda läbi, ükshaaval. Üritas mõtteid koguda.

Numbrid tantsisid silme ees. Ta tundis end väsinuna ja alista-tuna. Seda viimast tunnet polnud ta ammu kogenud, Jackist saa-dik, ja see ei meeldinud talle üldse. Keelatud mõtted tungisid peale. Mis siis, kui on juba hilja? Mis siis, kui Revenge'i ei saagi enam päästa? Mis siis, kui ta oli kahe aastaga nii lootusetult valv-suse kaotanud, et vaenlane oli märkamatu sisse tunginud? Seda ei suudaks ta endale iial andestada. Nõrkus oli miski, mille ta oli minevikku maha jätnud. Jacki juurde. Mees oli tema nõrkuse kandja, ja see oli talle nüüd sama lähedal kui vangla halvastiistu-vad riided.

Faye pani paberilehe käest. Mõte nõrkusest häiris teda. Ta tun-dis naisi nimekirjas, kes olid oma aktsiad müünud. Näod libisesid silme eest läbi, need olid naised, kellele ta oli Revenge'i ideed esit-lenud. Need olid naised, keda ta oli veenda suutnud, naised, kes olid otsustanud Revenge'i ja temasse uskuda. Miks polnud keegi neist midagi öelnud? Kas kõik need jutud sõsarkonnast ei tähenda-nud midagi? Rohkem kui Fayele endale?

Ta hõõrus silmi, mis kipitasid väsimusest, kuni kuivanud rips-metušš silma sattus. Faye pilgutas silmi ja tormas vannituppa meiki maha võtma. Ta oli liiga väsinud, et midagi muud teha, eel-mise öö seiklus andis endiselt tunda ja ta mõistis, et ilma korra-liku ööuneta pole temast ei endale ega Revenge'ile mingit tolku.

Just siis, kui Faye oli teki voodilt tõmmanud, et värskete Egiptuse puuvillast linade vahele ronida, tuli talle mõte. Ta vaa-tas ukse poole, tundis igatsust keha vallutamaks. Ta hiilis vaikselt koridori. Julianne'i toa uks oli lahti, tüdruk ei tahtnud magada suletud ukse taga. Faye lükkas ukse vaikselt pärani ja hiilis sisse. Toas põles väike küülikukujuline öölamp. See andis piisavalt valgust, et kõik kummitused minema peletada. Tütar magas külili,

seljaga Faye poole. Pikad, heledad juuksed padjal laiali. Faye ronis vaikselt tütre kõrvale. Julienne ägises uniselt ja liigutas end pisut, kuid ei ärkanud, isegi mitte siis, kui Faye käe üle tema pani. Millimeeterhaaval nihkus ta tütrele lähemale, kuni nina oli pea-aegu tütre lavendli ja kloorivee järele lõhnavates juustes.

Faye sulges silmad. Tundis und järk-järgult keha rammestamas. Seal, käed ümber tütre, mõistis ta, et on sunnitud andma Revenge'i päästmiseks parima. Mitte enda pärast. Vaid Julienne'i pärast.

Fjällbacka – toona

KUIGI MA OLIN kõigest kaheteistaastane, tundus mulle, et tean elust juba kõike. Elu Fjällbackas oli nii ettearvatav. Kümme kuud täielikku vaikust ja kaks kuud suvekaost. Kõik tundsid kõiki, suviti käisid samad turistid, aastast aastasse. Kodus ei muutunud kunagi midagi. Me jooksime nagu oravad rattas, ringi, ringi, ringi, ilma kuhugi välja jõudmata. Ilma et midagi kunagi muutuks.

Niisiis teadsin söögilaua äärde istudes, et ees ootab üks sellisest õhtutest. Olin isa hingeõhus viinalõhna tundnud juba koolist saabudes.

Ma vihkasin ja armastasin meie maja. See oli ema lapsepõlvekodu. Ta oli pärinud selle minu vanavanematelt ja kõik, mis ma maja juures armastasin, oli seotud temaga. Ta oli andnud oma parima. Maja oli armas ja hubane, seal oli olemas kõik, mis õnnelikkus ja mõnusus kodus vaja. Päevinäinud puitlaud vanaema ja vanaisa päevilt. Ema õmmeldud valged linsed kardinad, ema oli usin õmbleja. Raamitud ristpistes seinavaip, mille vanaema oli vana-vanaemalt pulmakingiks saanud. Paksu köispiirdega keerdtrepp, mis kandis mitme põlvkonna samme. Väikesed valgete ruutakendega toad. Ma armastasin seda kõike.

Mida ma majas vihkasin, olid isa jäljed. Noatäkked köögikapil. Jäljed elutoa puituksel kordadest, kui isa oli vihahoos selle pihta põrutanud. Kardinapuu, mis oli pisut viltu pärast seda, kui isa oli kardina alla tõmmanud, et see ümber ema pea siduda, kuni Sebastian lõpuks südame rindu võttis ja isa ema küljest ära kiskus.

Ma armastasin elutoa kaminat. Kuid portree kamina kohal oli sulaselge nali. Perefotod, mis ema sinna ritta oli seadnud, kujutasid elu, mida polnud olemas. Naerusuised fotod temast ja isast, minust ja mu vanemast vennast Sebastianist. Ma oleksin need alla kiskunud, kuid ma ei tahtnud ema kurvastada. Küllap püüdis ta unistust elus hoida. Kord oli ta sinna pannud oma venna foto.

Kuid kui isa onu Egili fotot nägi, muutus ta armukadedaks. Kui ema haiglas oli, kadus foto.

Oodates, millal kõik vastu taevast lendab, hakkas mul kõht valutama. Nagu alati.

Tunnid pärast minu koolist saabumist oli isa veetnud kulu- nud tugitoolis teleka ees, mis polnud isegi sisse lülitatud. Tema Exploreri viin aina kahanes pudelis. Ema teadis. Ma nägin seda tema murelikust näost, närvilistest liigutustest. Ta tegi eriti püüd- likult süüa, valmistas õhtusöögi, mis koosnes isa lemmiktoitu- dest. Suur tükk sealiha pruunide ubade, praetud sibula ja kartuli- tega. Õunapirukas kõvasklopitud vahukoorega.

Keegi meist teistest ei armastanud sealiha ja pruune ube, kuid me teadsime, et söömisest ei ole pääsu. Samamoodi nagu me tead- sime, et see ei päästa midagi. Kriitiline hetk oli juba möödas, nagu oleks kiik ületanud maksimumpiiri ja sai vaid tagasi alla langeda.

Keegi ei öelnud midagi. Me koristasime vaikides laua, võtsime välja peene serviisi, voltisime salvrättidest lehvikud. Isa ei hoo- linud sellistest asjadest, kuid me lasime emal uskuda, et sellest võib abi olla. Et isa näeb, kui kena kõik on, kuidas ema on vaeva näinud, et temas ärkab kaastunne ja ta jätab ema rahule. Lihtsalt jätab ema rahule. Laseb kiigel jälle kõrgustesse tõusta. Kuid temas ei ärganud midagi. Temas valitses tühjus. Kõledus.

„Gösta, toit on valmis.“

Emal hääl värises, kuigi ta üritas rõõmsat nägu teha. Ta silus ettevaatlikult juukseid. Ta oli end ilusaks teinud. Juuksed üles sidunud, kena pluusi selga ja ilusad püksid jalga pannud.

Peagi istusime oma kohtadel. Ema pani isa taldrikule täpselt nii palju sealiha, kui ta teadis meest tahtvat. Ja täpselt nii palju ube, kartuleid ja praetud sibulat kui vaja. Isa vaatas taldrikut. Kaua, liiga kaua. Meie kolmekesi teadsime, mida see tähendab. Mina, ema, Sebastian.

Me istusime paigale tardunult, liikumatuna vanglas, kus me Sebastianiga olime olnud sünnist saadik ja ema seitsaadik, kui ta isa kohtas. Me istusime liikumatult, sellal kui isa taldrikut vaatas. Liha, pruunid oad, sibul ja kartul. Siis võttis ta aeglaselt,

aegluubis, peotäie toitu. Tal õnnestus peaaegu terve taldrikutäis pihku võtta. Teise käega võttis ta kõvasti ema juustest kinni, soengust, millega too nii palju vaeva oli näinud. Seejärel surus ta toidu emale näkku. Aeglaselt, hoolikalt määris ta selle mööda ema nägu laiali.

Ema ei teinud midagi. Ta teadis, et tema ainus võimalus on mitte midagi teha. Kuid me mõlemad Sebastianiga teadsime, et täna õhtul sellest ei piisa. Isa pilk oli liiga jäine. Pudel liiga tühi. Haare liiga tugev. Me ei julgenud ema vaadata. Ega teineteist.

Isa tõusis aeglaselt. Tõmbas ema toolilt püsti. Ma nägin ta näos liha ja pruunide ubade jälgi. Ahjust tõusis õunapiruka suhkruga ja kaneeli lõhna, see oli isa lemmik. Ma mõtlesin läbi kõik variandid, mida isa nüüd teha võib. Kõik kehaosad, mida ta rünnata võib. Ehk valib ta mõne sagedamini külastatud kehaosa. Käeluud olid viiest kohast murdunud. Jalad kahest. Ribisid oli ta murdunud kolmel korral. Ninaluu vaid korra.

Isa oli tol õhtul ilmselt loominguline. Ta surus kogu oma lihaselise käe jõuga ema kiiresti ja kõvasti nägupidi vastu lauda. Hambad tabasid laua äärt. Me kuulsime raksatust, kui need murdusid. Üks hambakild lendas mulle silma, kuid ripsmed püüdsid selle kinni ja see kukkus mu taldrikule. Pruunide ubade sekka.

Sebastian võpatas, kuid ei tõstnud ikka veel pead.

„Sööge,“ käratas isa.

Me sõime. Ma lükkasin kahvliga ema hambakillu toidu seest välja.

„KOHVI?“

„Täna, ei. Aga šampanjat või punast veini võtaks küll juurde.“

„Võtaksin meeleldi kohvi, täna.“

Kerstin võttis stjuardessilt papptopsi kohviga ja naine läks Faye tellimust täitma.

„Kes need sinu arvates on?“ küsis Faye murelikult.

„Pole mõtet oletada. Ja selle peale energiat raisata. Ootame, kuni rohkem teame.“

„Ma ei mõista, kuidas ma nii naiivne võisin olla. Mul ei tulnud pähegi, et teised kaasomanikud võivad oma aktsiad ilma minuga arutamata maha müüa.“

Kerstin kergitas kulme.

„Ma hoiatasin, et ettevõtte nii suure osa müümisega kaasnevad riskid.“

„Jaa, ma tean,“ ütles Faye heitunult ja vaatas, kuhu jääb stjuardess, kes pidi talle pudelid tooma. „See tundus toona parima lahendusena. Keset kogu seda Jacki ja Julienne'i kohtuprotsessi ja meediakära. Ja Chris oli surnud. Ma kindlustasin kapitali ja uskusin, et suudan juhatuse esimehena asju kontrolli all hoida.“

„Äris ei usuta midagi,“ ütles Kerstin.

„Ma tean, et sulle meeldib mu sõnu korrata, kuid kas sa võiksid sellega natuke piiri pidada? Me räägime praegu millestki muust. Ma hakkam ainult stressama, et olen lennukis kinni ega saa enne hommehommikust kohtumist midagi ette võtta. Piisab sellestki, et olen terve nädalavahetuse selle üle pead murdnud.“

Stjuardess naasis väikese šampanjapudeli ja punase veini pudeliga. Faye võttis laualt tühjad pudelid ja vahetas need uute vastu. Ta avas šampanjapudeli esimesena ja pani külmikukülma punase veini pudeli reite vahele soojenema.

„Ära unusta midagi juua,“ ütles Kerstin kuivalt ja rüüpas kohvi, sellal kui Faye mullijoogi klaasi valas.

„Nagu sa tead, pole meil enne hommikut mingeid kohtumisi. Niisiis kavatsen oma mured puhta südametunnistusega alkoholi uputada. Ja kas sa ise mitte jooma ei peaks? Sina ju kardad meil lendamist.“

„Täna meeldetuletuse eest, ma suutsin selle just oma mõtetest tõrjuda. Ei, kui suren, suren kainena.“

„Kõlab täiesti ebaloogiliselt. Ja tarbetult. Kui ma suren, suren joobnult. Ja meeleldi selle piloodiga jalge vahel...“

Faye kergitas kulme ja noogutas piloodi poole, kes oli kokpitist väljunud, et stjuardessiga paar sõna vahetada. Ta paistis olevat kolmekümnendates eluaastates, tumedate juuste, võluva naeratus ja tagumikuga, mis näis olevat tunde jõusaalis veetnud.

„Tead, mis, las piloot parem keskendub lendamisele, selle asemel, et tualetis suguühet harrastada.“

Kerstin paistis pabinas olevat ja Faye puhkes naerma.

„Rahu, Kerstin, selle jaoks leiutas jumal autopiloodi...“

„Et piloot saaks reisijatega seksida? Kahtlen.“

Faye jõi šampanjaklaasi tühjaks, avas punase veini pudeli ja valas joogi samasse klaasi.

Ta armastas Kerstinit, kuid pidi tihti tõdema, et nad kuulusid eri põlvkondadesse. Chris oleks täpselt mõistnud, mida Faye silmas pidas, ja temaga koos naernud, võib-olla esitanud koguni väljakutse, et ta oma plaanid piloodiga teoks teeks. Sestsaadik, kui neist Handelsis sõbrad said, oli Chris alati Faye jaoks olemas olnud. Teda juhtinud, kaitsnud, olnud tema suurim toetaja – ja ausaim kriitik. Faye kandis Chrise mälestuseks *Fuck Cancer*'i käevõru, mis meenutas talle, kellest ta oli ilma jäänud.

Kerstin patsutas Faye kätt. Ta aimas, nagu alati, et Faye mõtted olid jälle Chrise juures.

Faye kõhatas.

„Kulub mõni päev, enne kui me oma valmisvaadatud üürikortereid kätte saame,“ ütles ta. „Senikaua elame Grand Hotelis.“

„Seal ei tohiks meil häda midagi olla,“ vastas Kerstin kuivalt.

Faye muigas. Ega vist.

„Ma mõtlen vahel ajale vahetult pärast minu lahutust,“ ütles Faye. „Ma elasin siis sinu pool. Me istusime õhtuti ja tegime Revenge'i loomise plaane.“

„Sa olid fantastiliselt inspireeriv naine,“ ütles Kerstin ja patsutas Faye kätt. „Ja oled seda siiani.“

Fayel võttis see silma märjaks ja ta koondas tähelepanu uuesti kokpitile. Piloot oli veel kord välja tulnud, et stjuardessiga lühidalt vestelda. Personal käis ringi, korjas rämpsus, kontrollis, kas seljatoed ja lauad on üles tõstetud ja turvavööd kinni.

Kerstin haaras käetoest ja pigistas seda, kuni sõrmenukid valgeks tõmbusid. Faye võttis tema teise käe. Silitas seda kergelt.

„Enamik õnnetusi juhtub õhku tõusmisel ja maandumisel,“ hingeldas Kerstin.

Peagi puutusid lennuki rattad maad ja Kerstin pigistas Faye kätt nii kõvasti, et sõrmused lõikusid nahka. Kuid Faye isegi ei piiksatanud.

„Me oleme maandunud,“ ütles Faye. „Lend on lõppenud.“

Kerstin hingas pahinal välja ja naeratas talle hädiselt.

Kui lennuk peatus, korjasid nad oma käsipagasi kokku ja liikusid mööda vahekäiku edasi. Personal seisis uksele ja soovis kõigile head teed. Piloodi pilk kohtus Faye omaga ja naine libistas talle diskreetselt oma visiitkaardi. Mees naeratas soojalt ja Faye lootis, et mehel lubatakse vormiriietus töölt kaasa võtta.

KUI NAD OLID end Grand Hotelisse registreerinud, läks Kerstin üles oma tuppä puhkama. Faye kaalus alla spaasse minemist ja hoolduse broneerimist, kuid ta tundis end liiga rahutuna, et sellega hakkama saada. Ta võttis suuna hoopis hotelli Cadieri baarile.

Faye istus pika baarileti äärde ja vaatas ringi. Baar oli nagu alati rahvast täis. Suurem osa klientuurist koosnes kiilanevate pealagede ja ärilõunakõhtudega kallites ülikondades meestest. Ka naised olid kallilt rietatud, Faye luges kiirelt kokku kaubamärgid: Hugo Boss, Max Mara, Chanel, Louis Vuitton, Gucci ja mõned üksikud julged, kes olid end riietanud Puccisse.

Emilio Pucci sõnum oli „kallis, kuid mässumeelne“; Faye enda garderoobis oli palju riideid disaineri viimaste hooaegade kollektsioonidest.

Täna oli ta siiski valinud midagi kainemat. Püksid Furstenbergilt, siidpluus Stella McCartneylt. Kreemikarva. Vaid keemiliselt puhastatav. Cartieri Love'i käevõrud. Ta võpatas, kui nägi, et tema *Fuck Cancer*'i käevõru kõrval oli endiselt Julienne'ilt kingituseks saadud ehe. Suvalises järjekorras üksteise otsa lükitud värvirõõmsad pärlid. Ta võttis selle kiiresti randmelt ja pani taskusse. Ta oli hetkeks unustanud, et terve Rootsi arvates oli Julienne surnud.

„Mida ma teile pakkuda võin?“

Noor baarmen vaatas teda abivalmilt ja Faye tellis Mojito, ühe Chrise lemmikjookidest. Ta nägi vaimusilmas sõbrannat kelmiikal ilmel jooki pulgaga segamas ja üht oma seiklustest jutustamas – mis leidis aset kas ärimaailmas või mõne kena noore mehe seltskonnas.

Baarmen keeras ringi ja hakkas elegantselt jooki kõrgesse klaasi kokku segama. Faye võttis kotist sülearvuti, tõstis kaane ja käivitas selle. Ta ei saa aktsiate müügiga enne homset midagi ette

võtta, niisiis võib ta USA-sse laienemisega edasi töötada, nagu poleks vahepeal midagi juhtunud. See aitas tal rahulikuks jääda.

Töö oli talle alati sellist mõju avaldanud. Tagantjärele ei suutnud ta mõista, kuidas oli Jack ta õpingute ja karjääri juurest ära meelitada suutnud. Et panna ta kodu nelja seina vahele fantoomina ringi uitama või igavatel lõunasöökidel tühja loba ajama. Kas ta oli kunagi sellises olukorras õnnelik, enne kui kõik kokku varises? Või oli ta end selles lihtsalt veennud? Sest muid valikuid tal ei olnud? Sest Jack oli ta nurka surunud?

Jack oli ta maha murdnud, nagu keegi teine polnud seda teha suutnud. Kuid ta oli mehele kätte maksnud, ehitanud üles omaenda eduka ettevõtte ja hävitanud tema oma.

Jacki parim sõber ja kaaslane Henrik Bergendahl oli samuti kukkunud ja pidanud nullist alustama. Või õigemini. Paari miljonit pangas ja suurt maja Lidingös, mis oli välja makstud, ei saa vast nimetada „nullist alustamiseks“.

Alguses oli Faye olnud Henrikust kahju. Too oli alati tema vastu kena olnud, ja ta oli löögi alla sattunud vaid seetõttu, et ta oli Jacki kolleeg. Kuid Faye teadis, et ta murrab pidevalt oma naisele Alice'ile truudust, ja tegelikult polnud Jackil ja Henrikul suurt vahet. Nende mõlema elus olid naised olnud vaid tarbeesemed.

Henrik oli end uuesti jalule ajanud, kahjustus oli ajutine. Tema investeerimisfirmat saatis suur edu ja tema vara oli isegi suurem kui see oli olnud Compare'i aastatel. Faye ei kadestanud tema edu, kuid ka ei ülistanud teda. Kui mees poleks Alice'iga nii halvasti ümber käinud, oleks ta mehele kaasa tundnud, et oli pidanud ta möödaminnes jalge alla tallama. Kuid nüüd polnud enam mõtet selle pärast põdeda.

Baarmen tõstis joogi naeratades Faye ette ja naine maksis arve.

„Mis su nimi on?“ küsis Faye kõrrest jooki rüübates. Seda maitset seostas ta kõige enam Chrisiga.

„Brasse.“

„Brasse? Lühendatud millest?“

„Ei millestki. Ma olen lihtsalt Brasse.“